

Primera edició digital, febrer 2021

Dels poemes: Josep Lluís Abad, 2021

De la coberta: Josep Lluís Abad 2021

Del pròleg ©: Anna Isabel Peirats Navarro

Més informació: espaiclaudator.blogspot.com

<https://www.elpontdeleslletres.cat/2011/09/15/josep-lluis-abad/>

LLIBRE D'AÍN és una obra de JOSEP LLUÍS ABAD I BUENO.

L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència © Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la [CC BY-NC-ND 2.5 Spain License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/). Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra. Totes les fotografies són de lliure ús.

PRÒLEG

Per a una lectura del *Llibre d'Aín*

És hora de caminar, d'emprendre un viatge a la consciència, senzill, només d'anada...

Des de la invitació a l'interior humà, *Llibre d'Aín*, obra guanyadora de la Flor Natural de Nules (2010) ens endinsa, de manera prodigiosa, en un pou de tendres vivències, on la paraula és fusió de la veritat i on es concilia amor i filosofia.

Assumir el repte d'escriure les sensacions que em desperta la lectura dels versos de Josep Lluís Abad (La Vall d'Uixó, 1959) d'antuvi era una tasca que el poeta i amic, Pepe, em va confiar ara fa uns mesos. Calia llegir l'obra i després tancar els ulls a les coses vanes de cada dia. A mesura que anava avançant en la lectura, que ha suposat per a mi un total descobriment, anava reflexionant i meravellant-me de contemplar en el trajecte simbòlic la bellesa d'un món en colors.

Llibre d'Aín és una mostra de la unió entre vida externa, equilibri intern i realitat tangible, ja que em consta que el poeta estiueja a la població d'Aín, en ple contacte amb la natura. És per això que als versos habita un rerefons bucòlic, on la serenitat, la bellesa i la pau interior se'ns obsequien des d'allò més profund del filòsof poeta, unit a un bri hedonista, de recerca del plaer, de la joia de les vivències humanes, amb el ferm desig de fer conèixer als lectors la veritat que amaga l'existència.

El llibre, un regal que ara tenim a les mans, consta de dos blocs centrals: *Cambra interior* i *una altra naturalesa*, que es divideixen alhora en poemes individuals que permeten una progressió temàtica des de l'ombra incògnita a l'esplendor de la natura, a més d'un Introit i una cloenda on es reflexiona sobre el perquè de l'amor.

La primera indicació que hom llegeix entre línies en el camí encetat és el clàssic *Nosce te ipsum* (escrit en pedra a la porta de l'oracle de Delfos), és a dir, cal conèixer-se a si mateix, des del compromís de llançar-se a la mar profunda de l'ànima. Cal descobrir on anem, encara que com deia Carl Jung, "no hi ha un naixement a la consciència sense dolor".

En el viatge cap a la consciència interior és fonamental el coratge i la fe, que naixen d'allò més profund de l'ésser humà: fe en el camí i coratge per a poder-lo recórrer. Cal respirar amb fort coratge i superar la por, ser pacient; això és ser poeta, adormir els dubtes i viure en estat pur. En l'estat d'èxtasi de la inspiració poètica, en comunicació i fusió amb la veritat, la paraula brota des d'un estat ideal de contemplació, de connotacions evidents platòniques, on s'estimen les idees i no les coses.

És veritat que ens atemoreix conèixer la veritat i preferim seguir en l'ombra, més còmoda i menys compromesa. Però amb la poesia de Josep Lluís Abad, solidària i cívica, recorrem el camí i apostem cada dia per la vida. És com un joc. Guanya qui a la fi és capaç de despertar, seré i vivaç.

Ja a la mateixa introducció es presenta el poeta en l'ombra de qui anhela el cor perdut, ferit d'un amor que ha causat cicatriu; home gris, isolat, enmig d'una tempesta que es fa partícep del desfici d'una soledat interior (“Jo tremolava pels llamps d'una soledat que destruïa aquell món petit on vivia”). Gràcies a l'aprofundiment en el jo més íntim, la pluja ho és de fe i d'alegria, ja que l'amor llunyà transcedeix la mateixa essència de la vida.

L'amor secret habita en la memòria i és capaç d'ultrapassar la soledat. A *Cambra Interior*, la part més densa i profunda de l'obra, es visualitza una poesia on la metàfora es vesteix de gala. A l'inici, el poeta es considera cec i desorientat, de mans nugades a la vida, en el silenci de la nit, en uns versos de clar ressò platònic. A “Carrers d'Aín” existeix un cel que és espill de l'absència, però només mitjançant la poesia es capgira l'ombra del paper en paraula viva.

En el paradís del silenci, o millor encara, en un estat proper a la fantasia, vençut i sense música, el poeta crea un món ficcional on existeix la mirada lliure. Els versos ens inciten a caminar pels carrers, com Aícia, a la recerca del conill blanc *en el país de les meravelles*. Si entrem, descobrirem fins on arriba la llodriguera, la cambra, en aquest cas, la consciència. “Cadència de la deu i del saurí”, en aquest sentit, és un poema que, construït amb la tècnica del paral·lelisme sintàctic, solemne i repetitiu, pretén descobrir què hi ha sota la terra, en el seu anhel de descobrir la deu secreta, la font que porta la calma a l'home. El jo líric busca l'aigua en l'existència efímera de l'home i vol ser saurí de la vida, trobar la cambra interior.

A poc a poc, el poema, en completa fusió amb la natura, desafía el silenci i corre per un camí d'ombres, de carrers subterranis, de galeries interiors, que condueixen, al capdavant, a la poesia, simbolitzada per la font. És així com a “llar del carrer secà” evoca la dolçor i la tendresa al llindar de la casa al·legòrica de l'amor. El cor és un “fogueret” on es cuinen les paraules i la música hi té cabuda, encara que hom pot decidir si les escales musicals seran harmòniques o estaran tenyides de malenconia.

La paraula, doncs, és una força còsmica que venç i supera el silenci, oculta a l'interior, és l'àmfora perfecta, símbol de vivència interior. És també la reina del vocabulari a la qual pregunta el poeta on amaga la música, tret intrínsec a la seua condició natural.

Però més enllà de les paraules, els mots es descobreixen en estat pur, despallats d'ornaments externs (“El recte desordre”). La lectura implícita és que cal trespasar amb l'amor les portes prohibides i deixar pas al desordre, tastar l'or, deixar-se portar pel desig, per tal d'endinsar-se en la inaccessible regió de la bellesa, que envaeix els sentits i flueix per les venes com a dolç foc en què es transfigura l'ànima.

La bellesa brolla dels ulls a “Àmfora”, tòpic que es repeteix des de la literatura medieval d'ençà del *De Amore* d'Andreas Capellanus, vertader manual teòric sobre l'amor, en què es defineix aquest sentiment com una “passió innata, que naix de la contemplació de la bellesa externa”. Qui és cec als ulls del cor no pot estimar.

En una bella prosa poètica al voltant de l'ofici del poeta, llegim com la paraula és exteriorització i supera qualsevol esclavitud. Tot té sentit si es viu a l'interior. (“Poeta”). L'home edificat existeix internament, a través de la dona dels núvols, la poesia en estat pur.

L'amor, com la paraula, es fa vida (“Pèrdues”), passió amagada dins en les venes, foc interior d'un cor que s'esgota i en el camí de la vida no veu sovint una llum a la fi del camí, li crema la memòria, potència anímica on perdura el record i l'Amor pur.

De vegades els versos ens situen en la tardor, moment en què els pètals de la il·lusió han caigut. Novembre, per exemple, se'ns presenta com un mes de tristesses, de vivències marcides. Situat en un paisatge estàtic, on només les fulles grogues, símbol del dolor, cauen sobre la pluja, s'albira un cor adormit, inconscient encara.

En aquest estat innocent, quan els cactus encara dormen, la natura es fa correlat del somni; i la rosa, símbol d'il·lusions en el poeta (recordem el clàssic tòpic literari del *Collige virgo rosis* d'Ausoni) inspira un nou alé a l'aire de la llar.

La vida transcorre com en un llac eteri, ple de dubtes, entregada a l'atzar i a la nostàlgia dels records perpetus. Els records s'atresoren i perduren com la rosada que inicia o inaugura un dia clar. L'home en equilibri i pau interior, imagina, fantasieja i en la nostàlgia es deixa pas a la sensualitat i la llibertat dels cabells estesos a l'aire (“Murada”). El poeta aspira a una revelació de vida interior. A l'interior dels somnis, com a l'interior d'una pintura, habiten les passions humanes.

Hi ha en Josep Lluís Abad un intent d'atresorar l'existència, de fixar-la i de viure amb il·lusió i intensitat, en un estat gairebé místic, en què busca la serenitat i compara la seua vivència interior a la saba dels arbres, oculta, com la vida en l'ésser més íntim:

“torna'm a la fidel serenitat,
com l'enigma de l'aigua ho fa amb la terra”.

El poeta voldria cremar, destruir la tristesa que no ens deixa ser feliços, així com fer desaparèixer les “algues obscures” o cavil·lacions. En el silenci, miraculosament, un camí ens traurà de l'abisme. L'ésser humà serà redimit, salvat, com un naufrag, per l'astrolabi del desig, pel fet d'introduir-se i buscar l'essència més profunda, canviant la tristesa per la força del desig fet vida.

A mig camí entre l'amor ("camins de foc") i el desamor ("tempestes de neu") brolla una poesia nua i viva, capaç d'establir contacte actiu amb el mateix sentiment de l'Amor en majúscula, al qual demana perdó per la crueltat del pas dels anys ("Castell de Benialí").

En efecte, la vida passa (*tempus fugit*) i els rostres s'esfumen; el temps, astut com una rabosa, s'endu les dàlies o roses de la vida, però no els records ("Evocació de l'amor"), que són runes que resten perennes després del cataclisme dels sentiments. Cal aprendre la tristesa per la pèrdua irreparable de les coses ("Díptic").

El jo líric desplega els elements còsmics universals, foc, vent, aigua, representada per la pluja al poema "Cadència", oposats als elements corporals que fixen l'home a la terra i al cos: ulls, veu, llavis, mans, pols, així com als sentits, sobretot representats pel gust i per la vista; amb la vista es veu reflectit a l'espill de l'existència ("Si ella em pronuncia") i amb el gust es pot assaborir el cor ("Estança").

Fins ara la poesia ha participat dels temes transcendentals que preocupen l'ésser humà en la recerca de la consciència interior. Però a la segona part del llibre, *Una altra naturalesa*, inicia un camí de perfecta unió amb la natura. En aquests versos la paraula és el resultat del batec de l'amor, en contacte amb la natura, com a signe alié a la vanitat.

En el procés de recerca de la llum interior, des de la serenitat i la pau interior, brolla la música harmònica i màgica, de ressò pitagòric. El silenci ens fa créixer en fermesa i ens fa resistir el pas del temps, en espera, des de la talaia de la consciència. Aquesta metàfora d'implicació metafísica, de qui vigila i resta incòlume malgrat qualsevol circumstància, ens evoca entre línies el símbol immortalitzat a la literatura del temple grec i antic de Súnion, model de resistència i de lluita interior front a les adversitats, que es fa explícit en la literatura a les *Elegies de Bierville* de Carles Riba i també a la poesia de Vicent Andrés Estellés.

El món és ara als ulls del poeta un espectacle, una obra d'art on l'amor és oxigen i esperança. Així, doncs, el poema "Oli" és una representació de la vida, que ens permet llegir entre línies la *Poètica* d'Aristòtil, i la idea que l'art de la interpretació és la mimesi. Descriure una vida amb paraules és com fer un artista una lenta pinzellada, imitar la realitat, i es representa amb la metàfora del búcar que esdevé paisatge de neus i terra d'amor carnal:

"en lenta pinzellada desgranaren
les flors promeses de tota una vida,
aquell búcar on la pell sense edat
esdevingué paisatge de neus,
terra carnal exultant de l'amor".

En el paisatge interior de *Llibre d'Aín*, la natura es vivifica. Per exemple, el lledoner, que té una saba profunda, és símbol d'immortalitat, d'arrelament a la terra. De la mateixa manera, la bellesa no morirà perquè el jardiner-poeta

pinta amb la bellesa de les paraules. La vinya regalima llum i vida; i la terra es representa abundosa “terra encesa de robins”. El cicle de la vinya conclou en la verema, on es recull el fruit que desprén vivència i supera miraculosament la vida oculta. A causa de l’esclat de la nova primavera existeix una fusió i personificació, des del diàleg actiu, amb la vinya.

Amb el cirerer la terra desprén vida, música i harmonia universal. El Nouer replet de llum, de joia, esclat, es presenta tan esvelt com el mateix poema, mentre que el xiprer, símbol associat a la mort, oneja cada dia desafiant la fi de la vida amb l’afalac de la seua poesia.

En començar un nou dia, a l’alba, les branques de la figuera arribaran a la plenitud del cel i portaran l’esperança.

La surera té una forma que es fa agradable a la vista i permet gaudir la pau en un ambient idíl·lic i intens en dolça musicalitat i lluminositat, on les aloses canten amb el llenguatge còsmic de l’amor. I al voltant de la surera, és clar, volen les papallones. La papallona, que a “Oli” és un símbol de renovació, ja havia aparegut al poema “la nostra història” com a metàfora, d’inspiració en Petrarca (sonet CXLI del *Canzoniere*) de la poesia fugaç que, com el bell insecte, vola, inevitablement, a la recerca de la llum, després d’haver-se cremat amb el foc d’amor.

La natura esdevindrà als ulls del poeta un espill de bellesa externa que es reflectirà a l’interior de la consciència humana. I en aquest procés d’interiorització, la poesia es tenyirà fins a la fi de l’obra de misticisme i de moralitat. Des del to de psalmòdia (“obre els ulls, poeta”) l’ametla “mística” creixerà en bellesa i esclatarà en llibertat. També seran lliures les fulles que cauen a terra i porten nova vida, per tal com s’enduen allò vell i obren una escletxa a l’esperança.

El misticisme, la força del pensament interior, converteix la poesia en metàfora pura i de condensació interior a “Paisatge III” on s’escolten les melodies divines, es veu l’eterna llum, la joia, símbol de poesia i esclat, i s’experimenta la fugacitat de les coses, com si d’una daina invisible es tractara. En aquest punt, l’escenari vital es transforma en ritual i la fusió entre poesia i natura arriba al seu clímax: el viatger erràtic pel món és un jardiner que conrea els records interiors i esdevé au fènix, per tal d’immortalitzar la fugacitat de l’amor i l’energia de renàixer. És així com el paisatge es transforma en un *locus amoenus*, lloc ideal i idealitzat, un paradís on les roses de la il·lusió tenen, fins i tot, pètals de fe (“Jardí”).

Com a corol·lari d’aquesta plena identificació amb el misticisme de la natura, el poema “Arrels” insta el lector a pintar un món lliure que pot modificar el destí i aprofundir en les arrels més íntimes del jo, després d’alliberar el pes que ens rosegua, com el verm de la consciència, a l’estil dels filòsofs naturals antics. Només així podrà viure l’esperança.

Si l’interior dels versos de *Llibre d’Aín* és immensament corprenedor, cal afegir encara que externament, Josep Lluís Abad construeix una poesia

harmònica, cadenciosa, de ritme i pauses no massa sovintejades, ja que la vida corre fugaç pels seus versos, tot i que tenen encara cabuda les expressions que deixen albirar l'elementalitat de la vida ("si et menges uns besos a taula parada").

El vers destaca per la rigorositat en la conservació de la mètrica i l'absència conscient de rima, per la polifonia i l'heterogeneïtat, des del vers octosíl·lab, l'hendecasil·lab, la prosa poètica, les tankes, l'alexandri bimembre i, per excel·lència, el decasil·lab català, el vers més freqüent, a l'estil dels trobadors i dels poetes clàssics fins Ausiàs March, el ben enamorat de tota la literatura.

La lectura final i la conclusió a què arriba el lector en culminar el camí iniciàtic a l'interior, com a reflex de la bellesa externa, és que la llum es troba a l'interior, quan hom coneix a si mateix, el *nosce te ipsum* a què al·ludíem a l'inici de les notes. A l'espill de la ment el poeta viu i experimenta el buit de l'absència, però anhela seguir el cicle vital d'un món en esclat, intens, on l'amor és ofrena de la mateixa existència.

A mode de cloenda, podem afirmar, en el camí de tornada a la realitat, que és la poesia de Josep Lluís Abad un univers simbòlic d'íntima bellesa, de paraula poètica i, sobretot, d'esperança, on té cabuda la reflexió metafísica, des de la fusió més íntima amb la natura. En la cambra interior de les vivències, que són el punt d'arribada d'un món harmònic, té ple sentit la predicció, fins i tot, d'un demà en què romandrà, més enllà de les ombres, l'essència de l'amor.

Enhorabona, Pepe, pel teu simfònic i bell cant a la vida.

Anna Isabel Peirats Navarro

Els senders de l'amor són més abruptes
que els carrers empedrats

Thomas Hardy.

Plovia a Aín. Plovia i vares fugir corrent cap al bar de la meua tristesa, que no et pogué acollir. Jo tremolava pels llamps d'una soledat que destruïa aquell món petit on vivia, acolorint-lo de fums. Però aparegueres, contra tot pronòstic, i vares fer equilibris en el pou blau de totes les nostàlgies.

Com si del naixement d'un estel es tractara, un somriure de temps em caigué a la pell. Des d'aleshores, em llevava demanant almoïna als vianants de països estranys, i, en les avingudes boïroses, procurava converses amb estàtues de bronze per saber dels teus ulls: considerava la temperatura de les passions. No podia creure'm aquelles mans afectuoses, que l'atzar de la pluja calmara la set.

Jo era un home gris, de cor pur, afaiçonat pels abecedaris tristos brodats als coixins; un escriptor d'inexplicables bogeries que ningú, ni tu mateixa, no comprenies. Incredul per tantes frases perdudes, les Gràcies m'havien fet caure, un cop més, en la llum del teu cos: ¡Oh meravelloses galeries de l'amor!

Plovia a Aín una exaltació de fe i alegria: aleshores, aquell vell somni canvià la vida oculta de les paraules que escrivia. Amb les llunes, el meu desig esdevingué el teu.

(Les meues dones, X).

INTROIT

COS EN L'OMBRA

Allò que sóc,
un ai privat de llum, el panteixar
de la foscor si tu no fas dels mots
la carn memòria que em recompon
almoïna exacta, blues no diluït.

El sedegós pel cor perdut,
aquell
qui sóc, la veu que ja no beus, ni vius,
teixit ocult, intent de remembrança,
el blau tan gris d'un cos furtiu en l'ombra.

Tan sols un gest
i aquest esdevenir
dels ulls eterns i buïts esclataria
ortiu de sol.

I així tot l'univers,
passats, futurs se'ns obririen cant,
aquesta cicatriu d'amor present
pel foc tan cau,
humil,
dels pètals teus:
voler-te en la certesa d'una rosa.

C
a
m
b
r
a

i
n
t
e
r
i
o
r

A la dona dels núvols i paper...

Per tal d'arribar al teu cor,
de vegades, la meua veu s'aprima...

El tren de Zhou You.

DISTINTA POSSESSIÓ

Al llindar del teu cos, els batecs
lunars dels ocells a l'horabaixa
abillaren silencis.

Recordes
el baf d'allò tan blau que no mai
ens diguérem?

La pell travessava
les soledats en l'estació
panteixant del blanc oblit.

Però
sóc taca,
tinta i veu que et pertany,
dolç secret en la branca daurada
d'una efímera memòria.

CARRERS D'AÍN

He passejat entre els miralls del cel
on tu no ets.

Precintades de boira
espessa i, sense ajut, aquestes mans...
Dígues per què em conduiràs tan cec
com sóc pel dur silenci dels carrers.
Fanal de blanca llum, la teua esquena.
Els gats saluden, riallers, les flors,
els nens que hi juguen,
versos perduts.

Ridícul,
m'he vist tan gris al paper!
Batega a l'ombra seua, ja tot pà·lid
i nocturn,
el somni de l'esperança.

CAMBRA INTERIOR

L'amor és la darrera llum parlada.
(Dylan Thomas).

Sóc al paradís trèmul del silenci
que ningú no visita, llevat de mi...
Amuntegue foscors i càlculs íntims,
sagrats, cavil·lacions que fan riure,
imatges netes, crepuscles d'estany.
Allunyat de la música demane
els ulls teus de violetes fugaces.
De qui ets secret, plenitud?

Vindràs
neguitosa o com bàlsam floral?
Les veus guarneixen, amables, la cambra
interior: escolta els seus paisatges.
Per tu, petxines d'amor i de llum.

PAISATGE

Les fulles cauen breus sobre la pluja.
S'esvaren grogues.

Lentament l'amor
que parla sobre el teu cor adormit.

LLAR DEL CARRER SECÀ

I

Emblanquinada,
cristal·lina per l'aire
deleges vides.

II

El caramel
de la porta desfà
la solitud.

III

Llum de ciclàmens
a les blaves finestres:
el fred udola.

IV

No dormen cotxes
a l'alba; els amics canten
sols impossibles.

V

Oh soterrani
d'infantesa celada:
Saps dels jocs nostres?

VI

Fumegen veus.
Al fogueret del cor
cuinen paraules.

VII

Celobert càlid,
ball de mans sota l'aigua:
els cactus dormen.

VIII

Quan la llar crema,
una rosa adormida
ensucra l'aire.

IX

Tu decideixes
si les escales duen
malenconia.

X

Unes flors d'aigua
esborren la tristesa
del dentífric.

XI

Iridescent
aquest tàlem dels somnis
si vagareges.

XII

És al terrat
que les dunes del sol
t'acullen gràcils.

CARRER ESCALES DEL SECÀ

Ara que novembre diu la tristesa
de les roses i les punxes dormides
no ens sagnen els records,
reviuré
amb la fràgil certesa del perfum.
He corregut valls i ombres, espais
d'una vida –tendresa detinguda-
als carrers subterranis plens de fonts.
En pujar les escales cap a casa
ha caigut, d'aquells pètals, la bellesa:
acaptava l'efímera tardor.

CASTELL DE BENIALÍ

Recordes

com d'endeutats amb el nostre mutisme

resolíem en la infantesa còmplices

camins de foc i tempestes de neu?

No em digues que perdes la clau

del castell, l'aroma del lligabosc

sobre les mans on vaig depositar

el fràgil secret de les roses blaves!

Amor, dispensa'm la crueltat dels anys.

Dels ocells de la pluja n'ets penyora.

EVOCACIÓ DE L'AMOR

Fixa't en l'envà cru i la finestra
bruta.

Diries tu que ens amenacen?
No hi ha quadres a les parets dels somnis
i en la pà·lida cuina els olors parlen
convits ja gelats.

On són aquells rostres,
columnes adés i ara blaus fantasmes?
Somriuen, sotgen o planyen els éssers
que, solitaris, pels corredors ballen?
Aquesta, diuen, fou una gran casa...
Escoltes les tertúlies i músiques
amb converses a les tasses de te?
Als jardins,

claredat quan ofrenaves,
en búcars, aquelles divines dàlies.
L'astuta rabosa del temps- pensava-
no pot,
del sol,
paredar els records.

Visc, en les runes, la felicitat.

PÈRDUES

Tots aquests signes de la carn
on batega la tinta roja
demanen fidels una excusa
feta amb mots, les grafies netes
per renovar antics amors
i endormiscar el temps que tasta
allaus d'oblits tan vells i vius.

En nit de pors nadava eternament
desarrelat d'aquesta vida,
perdues les faules i tu,
sort blava,
 estranya rosa cara
per extingir-se'm ja la veu,
raó del pàl·lid esquelet
sense cap música, tot buit,
ingrat abocador dels somnis.

DÍPTIC

Modeles la tardor i aquest atzar
de sorprendre'm en dies perdurables,
amor;

modules de les roses focs
i, al capvespre, vençudes les fatigues,
aprenc la tristesa dels pètals caiguts:
Desig bell,
llum de perfecta natura!

VESTIGI DEL DEMÀ

Encalça els llavis del futur,
tactes de molsa que la pell
s'estima.

Sí,
perquè no veu
cap llum i una mort cruel li crema
el bosc perdut de la memòria.

És tot tan lleu que el cor s'esgota
i, al pas dels mots, el viatger
arrela convençut del fet
que no existeix;

com desfici
inacabat se'n riu, i amb ella
pren el fang d'antics jardins,
substrat d'amor i de la vida.

PREC

Torna'm a la fidel serenitat
com l'enigma de l'aigua ho fa amb la terra.
Traçaré arbres de paraules, sòls
i arrels que fixaran la vida nostra.
Les fulles suaus esguitaran els vents
i a l'horabaixa d'ocells notarem
la remor de saba oculta.

Torna'm

a les íntimes resplendors dels llavis púrpura,
a la pluja profunda d'aquell bosc
la veu del qual no ens ha estat prohibida.

ÀMFORA

Digues la música d'aquelles flors,
dels seus pètals humits que, en hores mortes,
duies a l'intim jardí de casa.

Pels teus ulls fluïa tanta bellesa!

Replegaves l'harmonia de totes
les distàncies

 i, amb les mans, els bells
equilibris de tardor, calendaris
ocults d'un lent amor edificat:
àmfora perfecta, paraula, vida.

E dixo ela: “Son eu, eu son a escollida para flor”.

Xosé Maria Álvarez Cáccamo

ROSA

A dos espais del título compareix
el poema com drecera que dóna
llum al teu nom.

De terra cuita véns
tu,
dona clara dels vents absoluts,
reina discreta del vocabulari...

On amagues els arpegis
del gest?
Veles vers el cel cremen els estels
de neu
pel nostre amor mai diluït.
D’aquestes cendres és, la sang, memòria:
corol·la tendra,
set on et vaig beure.

CADÈNCIA

Si veig els teus ulls de paraules exactes,
Si parla la veu de la nit zenital,
Si els focs descoberts -els teus llavis d'argent-
Si creixen remots en la pell dels desitjos
Si et menges uns besos a taula parada
Si el pols de l'amant en la pluja s'inspira
Si em truques com l'eco del vent mineral
Si enlaïres ocells que magnífics m'encanten
Si adores el blau de les mans infinites
Si Déu t'ha creat bell misteri d'un somni,
Silenci,
 que em dicten els núvols:
 papers.

CADÈNCIA DE LA DEU I EL SAURÍ

Jo vull saber de l'avatar sagrat,
del respirar audaç quan plous de vida
immensa a l'home eixut d'un sol tan pell.

Ets tu qui creixes com la deu secreta
per encalmar-me aquesta carn de pols,
el cos ferit de sal del saurí
que moriria al regne blanc de pau,
de neu,

de set d'amor,

on tu habites.

Jo vull saber d'aquesta deu fugaç.

VISIÓ AMB LÍNIA DE SEGURETAT

Una pintura d'amor subterrani
és l'illa on rimen els somnis, beure'm
el verd de la fe que m'inspires dia
i nit.

Si et plau, no passes la línia.
Al cor del llenç veuràs les passions.

VIDA ABSENT

Traure'm aquesta disfressa d'amor,
postissa,

com la flor d'un taronger
amarg i decadent,

com el lector
que, de vegades, sóc, perdut i trist.
Amor o no dir res.

Restar callat
farcit d'una buidor enfront l'espill
i creure,

i veure,
i heure el fantasmal
efluvi de foscor. Desassossec
d'una ànima de purpurina.

Por
que encercla una vida insegura, absent.

ESTANÇA

Callar.

No moure els llavis,
ni dels ulls

la veu.

Estar quiet
i bell.

Tastar

el cor,

quasi corcat,
la fusta vella

d'allò que fórem,

llum en altres temps.

MEU ZEN

I vaig saber-te el meu zen.
Que en l'aurora cavalcares
de llum plena.

 I el desig,
aqueix ball de bells cristalls,
fou balança per la ment,
l'harmonia del silenci
i la paraula,
 el breu floc
que genera i anihila
baf de sons que, muts,
 són teus.

ASTROLABI

D'aquelles callades algues obscures
que pacients ens teixien rutines,
voldria cremar en present cerimònia
el trist salobrar que, fosc, ens tenalla.
I amb les giragonses del fum pintar-te
cabanes de mots lleus,
un cor marí
de blaves petxines,
una altra Atlàntida.
Nadaríem entre els coralls, perdudes
les pors antigues o en nuditat
els pànics esborraríem ...
Aquàtics
pels silencis, una ruta celística
de peixos fosforescents ens trauria
del magnètic abisme:
redimits
nàufrags per l'astrolabi del desig.

LA NOSTRA HISTÒRIA

Aquella inútil finestra no mai veié
les paraules invisibles, el cor
de la terra joiosa on caminaves,
ni les roses dels jardins...
Com de blau i pur era l'aire
si l'univers entre les dents
et somreia!

Atrafegada en vols
perduts, eres llum separada
als ravals dels meus ulls.
Per tu hagués donat tota la sang
etèria,
tinta que hagués vessat
per recobrar-te amb mi,
fugaç poema,
papallona.

Aliena, en sedes d'or
nodries d'oculta vida la nostra
història.

SI ELLA EM PRONUNCIA

Quan dolç m'incomoda el frec de les mans
o l'èxtasi brutal de la rutina,
cerque excuses d'amor als paradisos
perduts sota la pluja.

Comprendràs
que morir, per exemple, és cruel i trist,
falena...

Tanta presència absent!

Suposa't que he envellit miop i incrèdul
perquè un àngel se m'endugué la veu
i al cel tremolen estels malalts.
Suposa'm mort, amb vives lletres mudes,
abraçat de músiques que m'evocuen
boires de llum, les constel·lacions
perdudament belles del teu somriure.

Cor,
bategaràs si ella em pronuncia?

EL RECTE DESORDRE

La imperceptible vida de les coses,
-el que sent i no saps-
 no cregues mai
que l'ull de peix del món ho captarà.
Si ho vols,
 deixa'm la pell clara dels mots,
el blau oratge dels carrerons teus
on la pluja s'amagava en trobar-te.
Citarem les siluetes del desig
a les portes que s'obren prohibides!
Traspassem-les d'amor
 i tastem l'or,
la innocència del fúlgid desordre.

Aparadors d'una entrega fugaç,
serem música a l'ull fosc de la boira,
núvols i boscos de saba secreta:
Atiarem l'antic caliu dels somnis.

DAMA DEL LLAC

Uns acords de la veu per creure't llum
brodarien colors als pentagrames
on els ulls t'esperen en la vigília...
Entre flors de gel, fragments de silenci
per besar-te.

Tu que encens blancs dominis
amb l'arquitectura del desig, vine
i dicta'm,

prodigiosa,
els secrets
de l'aura interior on m'acollires.

Amb quina màgia de noms perpetus,
margarides i peixos boreals
dibuixen el quars d'aquesta nostàlgia!

En llac d'abissals maragdes transcorre,
atzarosa i carícia,
la vida.

MURADA

Desperta el somriure tàctil de l'arpa,
el cant de les pedres grogues i núbils!
Notaràs que en l'altar més invisible
fumegen papers,
 que mentre t'abilles
amb l'escuma dels vents,
 la poesia
ens convida a veure'ns en la murada.
Desxifrar-te l'almanac d'aquest somni,
l'equilibri del teu nom quan expressa
la figuració dels seus cabells
nostàlgics
 i perdudes com rosada.

Si és al teu cor, és real.
Si no, no mai ho serà.

El tren de Zhou You.

POETA

- Mirar-te, mirar-te; no sé res del món, ni dels mots que he escrit, ni qui sóc, però tinc prou a mirar-te.

- Has de tenir paciència, molta paciència. També has de riure't de les ombres; amb coratge, has de procurar que aqueixa estranya paciència, malgrat que no l'entengues, t'habite; i, d'amagat, li hauràs de furta paraules al bosc.

Si camines pels seus viaranys, has de respirar fort i notar que, tot tu, formes part del pulmó natural. De tant en tant, tancaràs els ulls i prosseguiràs el viatge: ara t'esllavisses sobre una catifa gegant de fulles i d'aromes; ara culls les paraules que un ventijol dirigeix cap a la teua oïda. I no tremolaràs; i no tindràs por de la soledat. I somriuràs al reig bord i les formigues sense por d'enverinar-te.

Per tal d'esdevenir poeta, has de tenir paciència; tanta com deixar d'escriure un minut, una hora, un capvespre, una nit, un dia; potser, així i tot, miraràs la història oculta del castell de Benialí, necessitaràs tota la llum d'un mes i ocuparàs, aqueix temps, a adormir, als teus peus, la lluna. Lentament deixaràs d'escriure, i et volaran els ulls, i les mans alliberaran el pes de les paraules; i ja no tindràs pensaments, però mussitaràs cançons de bressol acompanyat dels grans ducs. Si arribares a aquest estat, una remor conversa de fades t'eixugarà el cos i el seu batre d'ales encendrà l'alè de totes les lluernes nocturnes.

Recorda, ets el bosc. Ho notes, em comprens, poeta?

Aleshores, als teus ulls foragitats plouran lletres d'un cel que desconeixes, perquè no penses, perquè balles i cantes garlandes de flors. Perquè, a l'escenari, s'allunyen les ombres. I pel silenci, els núvols et refrescaran les galtes. Jauràs amb la rosa i el gebre; et prendran per boig. La recompensa serà que s'oblidaran de tu, però t'acaronaran les moltes i falgueres; humil, a hores d'ara, no formes part d'associacions d'escriptors, ni t'ha de caducar el verd esguard de primavera, ni els periòdics t'engronsen la identitat; perquè l'has oblidada i se t'acosten dolces papallones a libar-te la ment de meló d'Alger. Llur fru-fru t'empeny a pessigar la terra i escrius perquè et mena la pluja. Ella desdibuixa el teu traç, però el cor canta la intensitat del meu rostre.

T'has retrobat, invisible de mots i abillat per la boira, amb l'amable silenci que sempre somiaves.

Comprends el que et dic, amor meu? Sembles perdut al jardí d'un vell vent...

Mira'm, estimat; per tu, sóc, al paisatge interior, la dona dels núvols.

U
n
a

a
l
t
r
a

n
a
t
u
r
a
l
e
s
a

Paraules,
palpitacions gravades de l'amor...

La poesia i la natura són bons fàrmacs
contra tota vanitat.

AMICS

Avui,
amics, us diré les estacions
que, belles, han passat per a nosaltres,
amb dies i nits de treball,
les festes,
i bromes entranyables,
els silencis
i atencions que ens han fet créixer cels
blaus i fermes, com una torre vigia.

Avui dibuixaré per a vosaltres
uns pètals ben embolcallats amb veu
que el vent no podrà endur-se tan lluny
com les distàncies que hem viscut
lleus i visibles, però sense malícia.
També us agrairé ser aqueix espill
on hem vist valors semblants o distints,
colors i aptituds diferents a les nostres,
l'íntima referència estimada.

Avui,
us llegiré la música que emana
del cor tranquil, l'agraït sentiment
- oceà ple de màgia -, el continu
present en què s'ha convertit la química
de la carn vostra,
poesia feta
vida.

Perquè hem estat amics i amigues,
confidents i companys, una gran sort
per als ulls i la seua clara memòria,
intent d'humanitat aconseguida.

OLI

(Natura viva)

Havien envellit junts, arrapant
capvespres de tènues papallones,
sols i cels,

enamorats,

en la calma...

En lenta pinzellada desgranaren
les flors promeses de tota una vida,
aquell búcar on la pell sense edat
esdevingué paisatge de neus,
terra carnal exultant de l'amor.

Aleshores pels mots de l'espectacle
plogueren focs abrusats per la pluja.

L'horitzó dels seus noms en la mirada.

ELS ELEMENTS DE L'AMOR

Ara que m'he enganxat el pols a les genives,
qui buidarà aquest temps guanyat de la nostàlgia?
Tan sols el teu ramell, sol pur de la mirada,
espanta i crema el glaç de les paraules òrfenes.

D'on ets, a l'horitzó que vull i veig tan cim,
tot és oxigen nu; ocells pintors enfloquen
memòries als ulls, lleus celebracions
brodades per les flors, per l'esperança viva.

Aquest amor tan boig de boscos i falgueres,
tot mineral i humit, de focs que fonen l'aire,
traspassa l'arbre roig i perd la pols callada.
Secret de rius antics si rius: les pedres ballen.

LLEDONER

És immortal la teua fusta grisa
com ho és el cel de sucre amb què em mires.
Si parles de futures primaveres
les flors de la memòria em diuen
la bondat de la teua carn oculta.
I sent que ja no em valen pors, freds
notables, ni cap altra cruel penúria.
Perquè el vent del teu brancatge és lliure,
calze verd on fineixen solituds
que la geometria dignifica.
A l'ombra viva de les pluges verdes
ocells cristal·lins titil·len d'amor.
I et piquen
 i et liben
 i et fertilitzen.
Ple de nusos insomnes, al carrer
de l'aigua mormoles veus per calmar
les derrotes.
 Amb la saba profunda
de l'alfabet teu, pintà el jardiner:
“La bellesa no morirà de set.”

VINYA

Busca' m on l'or
ferit de les veremes
per si m'hi trobes.

Isidre Martínez

Trompetes de vent allargassen l'ombra
i llum que, d'aquesta vinya, menstrua.
Terra encesa de robins feta a miques,
de pissarres mudes...

Qui et llaurarà
la roent orografia?

Uns bells braços,
joncs de seda.

Qui esporgarà els sarments?
Un cor bru que retalla la vellesa.
Més tard vindrà el diàleg amb els pàmpols
i la primavera.

Et besarà l'ànima
solar per coure els fruits i en la tardor
beurem, amb mots, el suc luxuriant.
Àngel que fas créixer la vida oculta
en la vinya.

CIRERER

Desmemoriat per l' hivern tan pur
és ara que despertes d'enyorança
quan pentines l'aire de les aus nòmades.

Bellesa en la natura,
 lluminós,
esclatarà el teu cor de blancs somriures
i pètals per ballar la primavera.
No mai se t'han negat la pluja, el vent,
ni el blau miracle d'una terra enèrgica.

En tastar la carn vermella,
 el teu fruit
futur i coratjós, accedirem
a la tendresa.
 Hauran parlat els núvols
del cíclic testimoni de la vida.
Tindrem la sang del sol en les entranyes.

NOUER

Tot breu de carns i d'ossos blaus diré
que és el teu nom; callat, eixut al vent
tristíssim, alt; de prima imatge al sol
que et venç la pell d'hivern esquarterat.

Madur el fruit, tancat i ferm d'amor
Nasreen el cull i canta agraïments
a l'arbre dolç, a l'ombra que somriu
pel cos daurat replet de vida, llum.

I com ho sap, festeja l'aliment
i els llavis són, per la llavor, futurs
jardins de veu; gaubança enmig del bosc
que et recompon: un clar poema esvelt.

SURERA

I

És la rosada
com un baf d'oli verge
entre les fulles;
esvelta i pura cantes
senzillament la vida.

II

Tens la pell aspra,
d'amor, voluptuosa.
Prístina imatge
amb brunes flors de sucre:
et liben papallones.

III

Canta l'alosa
a la llum virolada.
Si els núvols ploren,
una música et frega
l'espina marina.

IV

En la callada
melangia de l'aire,
catedral d'ombres.
Flors i dríades dansen
paisatges invisibles.

V

Sàlim Zalmari
et gaudia amb la vista:
Pau de la molsa
abraçada al capvespre,
a la pulcra alqueria.

BALADRE.

I

Si m'estimares
et besaria els pètals
de la llum blanca
i la rosa abraçada.
Oh dolç somni de l'aire!

II

S'engronsa l'aire,
et balla l'aigua pura.
Pels ulls t'arreles
fent poemes d'argila
que l'amor embolcalla.

III

A la riera
dels somnis, entre marges,
humil ens creixes.
És, potser, la bellesa
un verí que extermina?

IV

Flors de baladre
que el vent suau no consola.
Si no us plouen
mots, com núvols de sofre
els cels nostres s'encenen.

V

Si m'enverines
d'aquesta bogeria,
mata'm pels versos.
Que la cendra cremada
arbore, dels fangs, vida.

CAMPÀNULA.

Amor, ha ballat la campànula una, dues, tres vegades, tota ella dehiscent. Però ningú no passa per veure'm el cor badat, trist de tants capvespres blancs i roses fredes. Es marcí el paradís i te n'anares. I no deixares cap senyal de fum, cap foc, cap cendra: un buit als dits, la pell esquarterada, ampla.

És per això que, a poqueta nit, trac al bosc l'udol de les paraules no mai dites, l'alè malaguanyat d'aquell incendi ocult, no comiat, visible xacra.

Sona, pica, balla per a mi, campànula d'aire, violàcia!

Que s'estire l'univers!

Que s'eixample aquest desig i anuncie l'eco seu en l'escalfor d'aquesta cuina solitària!

Que l'aigua de la deu netege els ulls d'aquesta passió groga, sense esperança!

Perquè ella fou el meu amor, l'augurada pluja, la remor d'un viure que no cansa.

Allibera'm, pel teu dring de gebre, d'aquesta obscura sang!

Recorda'm, amb el gest humil, la carn que, en altres temps, fou ànima de tardor daurada!

XIPRER

Agulla al vent, no fas plorar el cel
ni descompos la fe d'aquells que moren.
Com un cos vell les teues branques s'obren
i creen ponts on sura l'univers.

Piulen ocells trencant-ne tots els vels
de l'astre sol: si l'esperança et corre
els dits, tu prens la sang que danya els homes,
ofrenes vols, una aura sense fel.

Mostra'ns camins lliures d'orgull i pols,
el dolç descans, la bonhomia, el vers.
L'únic botí, la humilitat dels ulls

que acullen mans –tendresa blanca -, el pols
per fer distint un món amb llums de mel.
Com afalac, el teu oneig diürn!

FIGUERA

Humil figura verda, tendra toia:
amb saba blanca canta l'afamada
soca, discreta, un viure que invoca
la primavera, perla regalada.

Si la fortuna ens corprén, la joia
parada a l'alba, atansa a la branca
el cel i afora la fruita, aqueix vel
que l'home es cobra: sorprén l'esperança.

Menjat el sucre roig, el món es mou
i l'ombra acampa, breu, d'humanitat.
Oh vells mortals, lluiteu, trenqueu els jous!

Espantareu la por, l'opacitat
d'una memòria; tot l'enrenou
ens bullirà, de llum, la nostra sang.

GARROFERA

Aquest cel d'arrop com la teua ombra
duu closa una història on s'amaga el fruit:
d'una baina amarga fem farina dolça.
Si el futur somriu el pastís és cuit.

Obre els ulls, poeta! Fixa't en l'aurora
on l'aranya teix una trampa al buit.
Tant de bo s'enganxe la tristesa amorfa!,
regalem la joia com la branca el bruit.

Arbre centenari de garlandes verdes,
no hi ha temps perdut si donem la vida,
en les fulles joves nia l'esperança.

En sortir el sol, espurnegen perles:
és la saba neta d'on, el mot, germina.
Vanitat atura't!, el poema acampa.

AMETLA MÍSTICA

De vellut verdós festeja la vida
la fruita que guarda el dibuix del sol.
Forçada en la copa per l'esquirol,
la capsa de fusta besa l'argila.

El llaurador emprenyat i homicida
projecta en la ment un rictus de dol.
La pluja, però, l'ablaneix. No vol
disfressar-se en botxí de qui palpita.

L'arbre, agraït, esclata de flors.
Campanes al vent, la terra les pinta,
dansen les noces, abelles en vol.

I l'ametla enamorada sospira
i empeny l'univers que volta amb consol:
del procés, creix la bellesa florida.

FULLES

Aguaita i mira-les pel terra, lliures,
fosques, dúctils, que no demanen res.
Tan sols un sol que les caramel·litze
als ulls d'un món que xafa sòls de neu
i rellampegua de tristesa.

Fixa't

com corren pels racons aquells corcons
de les notícies mortes del crepuscle.
Aguaita i mira el flaix d'aquest oblit
trenca, gentil, que ens obre un viure nou.
Impassibles, elles ballen per nosaltres
endolcint aquest moment fecund.

Porten

seny i foc a la nit arrabassada,
uns grams senzills d'amor i vents morats.
Aguaita i mira el murmuri dels cors,
poeta gris!

Escruta aquells vells nervis
que redolen, vius, somnis invisibles.
Acosta't i mira-les pacient.
Paladeja aquesta justa bellesa,
humils emperadrius de l'esperança.

PAISATGE II

Al Canyaret passeja el porc senglar,
el romaní conversa amb timonets
i, tot seguit, el card de moro dansa.
El pericó incita al pica-soques
el bec del qual crivella la surera:
Desperta't sol, -li diu, amb veu punxosa-,
replega els fils d'aram del vent que xiula!
S'engronsen els pinzells; el bruc, l'espart
al sol s'estiren i quan el blauet
somriu als conillets, l'arboçar canta .
Pertot arreu la llum excita el bosc,
sàlvies, betòniques, fenolls. L'aire
és perfum on dormen xitxarres mudes.
La palput saltirona al sergallar,
gemega el rierol, la vida es bada.

PAISATGE III

(Tankes i haikús per a la daina invisible)

Travesses l'àmbit
d'una arbreda impol·luta
¡Oh daina alada!
i al rierol dels somnis
melodies divines.

I si pastures
les dàlies insuflen
vents: et pentines?

Acosta't daina,
asseca't de la pluja
les penes tristes.

Lluent el gebre
que pulcre t'acompanya:
Beuràs de l'aigua?

Entre les fulles
sospirs i cristalls ballen:
Ets, del bosc, l'ànima.

Tu que fas riure
la llum dolça, perenne,
fes d'aquests llavis
una flor invisible:
colors als teus ulls, aire.

UN PETIT BOSC PER A GRACIEL·LA

Febrer se'm representa líquid,
amb banderes d'una llum pàl·lida
i arbres, de cristall,
 transparents,
com els pulcres llibres que em traus...
No se t'extravien paraules,
ni molsa verge entre les mans
amb què m'ofrenes veus i mons.

Sobre el taulell,
 líquens quiets
pinten aquesta primavera,
i mentre esclaten hemièdrics
els jardins breus de la mirada,
l' hivern s'escapa...
 Uns grocs ocells
debanen muts
 un dolç adéu.

GESPA

Acostumaves a prendre-li al sol,
de matinada,
la vida.

Suraven

els aspersors, somriures d'ocells, l'aire.
Saltaven tots ells, piulant-te les mans,
mentre, en la gespa, esbandien la joia.
La gespa, sí, que ens cancel·la les penes
i espanta aquesta absència tan dura.
Tu manejaves mecàniques màquines
l'ímpetu de les quals no et doblegava
i, a la terra, cap gasolina estranya
podia encendre't, dels ulls, la tristesa.
Viatger sideral, ara coneixes
la primavera benigna de branques
flexibles,
còsmiques flors,
fulles i tiges.

A la badia celeste on habites
és la carn del teu foc interior
qui ens nodreix i, també, ens reanima:
Jardiner de records amb cendres ígnies,
ara, l'enamorat que ens acompanya.

JARDÍ

Mare,
t'ha crescut un planter de vives roses
i en la mirada aquells secrets brodats
a sang i foc.

Amb els anys vaig saber
de les flors que pagares pel rescat.
Roses de vidre en les foscors més pures,
roses de neu per l'amor infinit,
roses de llum si parlava silencis,
roses de foc als moments de l'espera,
roses de temps tan profundes com creixia,
roses de carn aliments per nodrir-me,
roses de cel amb molts pètals de fe,
roses i núvols de més roses plenes,
de colors,

emotives,

vacil·lants...

Ara sóc un funàmbul de l'amor.
Oh fètil, remorosa mare, bell
jardí!

ARRELS

Trau-te les pedres del cap
el pes que et rosega l'ànima
i pot conformar-te esquiú.

Ets sol un lacai, humà,
escorça buida que sura
pel corredor de les lletres,
bressol on rimen els somnis.
La carn perirà, els mots
obriran panys i més panys.
Després, oblidat el cos,
esdevindràs esperança.
Trau-te les pedres del cor,
la mala sang, venta palles,
la pols, dibuixa un món blau:

en l'horitzó del futur,
-oh vell jardí isolat!-
arrelaran focs en l'aire.

ADÉU

EL PERQUÈ DE L'AMOR

“ Estima el que ets
i trobaràs la
il·luminació...”

Abatut i melangiós
desposseït de tot i abandonat
pel ritme indecís de les passions
desencavalca el mot quan són perduts
els sentiments i tu no véns amb l'alba.

Privat de veus,
 - bella Rosa dels Vents -
un cercle trist, profund en teranyines,
se'm beu la llum i en el silenci groc
d'aquesta ombra i buit,
 jo reconec
el dard reblit i verinós d'absència.

Aleshores, en l'espill de la ment
em rescabales de la crua diana;
i sent,
 i vull,
 i veig la blava línia
inextingible de la teua ofrena:
miracle i vida, concebuda flor
d'un món intens on clareja possible
i vacil·lant aquest amor memòria.

Endreces

- ❖ *Vestigi del demà*, a Laure Barrachina i Felipe Miralles, impossible d'oblidar-los; el cor no pot perdre la memòria, solament palpita de vida.
- ❖ *Cambra interior*, als dos amors meus: ella i, embolicada d'aquests somnis, la poesia...
- ❖ *Escalles del carrer secà*, a Aícia Esteve, perquè s'hi passeja entre aquelles roses.
- ❖ *Visió amb línia de seguretat*, escrit a L'IVAM, gràcies a una vigilant de seguretat.
- ❖ *Amics*, a tots els companys i companyes del Servei de Pediatria de l'Hospital La Plana de Vila-real.
- ❖ *Oli*, a Pepe Abad i Maria Bueno; la possibilitat d'envellir junts, potser siga l'últim tresor a descobrir.
- ❖ *Lledoner* és Vicent Ramon Salvador; tots dos viuen a Aín, al carrer de l'aigua: ja fa temps que dibuixen i m'ensenyen els secrets de la vida.
- ❖ *Vinya*, a Ramon Salvador; ell no s'ha adonat que cada tardor veremem cíclicament una part de les estrelles.
- ❖ *Cirerer*, a Mari Carmen Lengua; a la seua llar habita una perenne primavera.
- ❖ *Nouer*, a Pasqual Sorribes alt i ple de nous de llum per als amics.
- ❖ *Surera*, a Herminio Lengua; ell em proporcionà els primers esbossos d'Aín i Benialí.
- ❖ *Xiprer*, a Josep Miró "Iusi", in memoriam; fa 33 anys em dugué per primera vegada a la Font de Sant Ambrós d'Aín. Jo era un adolescent, però el record encara és, com les aigües, cristal·lí.
- ❖ *Garrofera*, a Miquel Miravet, fuster d'Aín i persona d'idees clares. També als amics de l'Associació Cultural La Garrofera de l'Alcúdia de Crespins.

- ❖ *Paisatge II*, a Pasqual Villar que, amb les mans, parlava a les meues oliveres. També a Olímpia i la seua innocència; ella fou la meua primera dona coneguda de *El Penjoll*.
- ❖ *Un petit bosc per a Graciela*, a la calidesa tímida de la meua bibliotecària.
- ❖ *Gespa*, a Fernando Gimeno Adsuara, in memoriam; ara, per a tots nosaltres, jardiner de la vida.
- ❖ *Jardí*, a Rosario Benavent i totes les altres mares; no calen més explicacions.

Taula

• Pròleg	3
• Plovía a Aín	10
• Introit	
✓ Cos en l'ombra	12
• Cambra interior	14
✓ Distinta possessió	17
✓ Carrers d'Aín	18
✓ Cambra interior	19
✓ Paisatge	20
✓ Llar del carrer secà	21
✓ Carrer Escales del secà	23
✓ Castell de Benialí	24
✓ Evocació de l'amor	25
✓ Pèrdues	26
✓ Díptic	27
✓ Vestigi del demà	28
✓ Prec	29
✓ Àmfora	30
✓ Rosa	31
✓ Cadència	32
✓ Cadència de la deu i el saurí	33
✓ Visió amb línia de seguretat	34
✓ Vida absent	35
✓ Estança	36
✓ Zen	37
✓ Astrolabi	38
✓ La nostra història	39
✓ Si ella em pronuncia	40
✓ El recte desordre	41
✓ Dama del llac	42
✓ Murada	43
✓ Poeta	46

• Una altra naturalesa	47
✓ Amics	49
✓ Oli (Natura viva)	50
✓ Els elements de l'amor	51
✓ Lledoner	52
✓ Vinya	53
✓ Cirerer	54
✓ Nouer	55
✓ Surera	56
✓ Baladre	57
✓ Campànula	58
✓ Xiprer	59
✓ Figuera	60
✓ Garrofera	61
✓ Ametla mística	62
✓ Fulles	63
✓ Paisatge II	64
✓ Paisatge III (Tankes i haikús per a la daina invisible)	65
✓ Un petit bosc per a Graciela	66
✓ Gespa	67
✓ Jardí	68
✓ Arrels	69
• Adéu	
✓ El perquè de l'amor	71
• Endreces	72
• Taula	74

